

Кой ще победи? Читалището е дружество за просвѣта. Дружество за културна взаимопомощъ. Събиратъ се селяни, еснафи, работници и учени, внасятъ по нѣщо на месеца, уреждатъ забави, представления и сказки и срещу тия пари купуватъ книги. Чрезъ книгитѣ тѣ се обогатяватъ умствено. Ставатъ по-просвѣтени, побудни, по-силни, по-самоувѣрени. Читалището развива у човѣка чувството за общественъ дългъ и обществена отговорностъ. То посочва на човѣка, колко великъ и прогресенъ е животътъ и какво трѣбва да направимъ, за да заживѣемъ човѣшки.

Читалището е смъртоносенъ бацилъ за селскитѣ бездѣлници и политикани, които сж се научили да живѣятъ на гърба на невежото и страхливо население.

Въ борбата за по-добри дни, читалището е на страната на народа. То му принася неоценими услуги, безъ да иска нѣкакви особени жертви. Читалището е най-големиятъ благодетелъ на народа. То води народа къмъ благоденствие. То издига народа, възпитава го, прави го истински, трезвенъ и смѣлъ, и срещу своитѣ заслуги ни иска много малко, почти нищо.

Горчиво начало, добъръ край.

Въ източнитѣ покрайнини на нашето отечество, срѣдъ буйнитѣ гори на Дели-Ормана, сгущено въ една долинка се крие малкото селце Бунаръ Бешевлий. Откъснато отъ свѣта, то изживѣваше своя дълъ отъ живота по своему. Въ него нѣмаше пламтяща душа, която да сгрѣе душитъ на беднитѣ материално и духомъ селяни. Но времето тече и ето че най-сетне съ себе си то донесе щастието на това малко селце. Яви се въ него единствениятъ щастливецъ съ срѣдно образование. Жестокитѣ войни откъснаха частъ отъ нашето отечество — Добруджа. Прескочи отъ тамъ не търпящиятъ чуждо робство Георги и се засели въ дрѣмнящото селце. Яви се младъ енергиченъ учи-

тель. И селцето се усмихна. Пробужда се.

Тѣзи трима приятели, решиха да запалятъ свещенъ огънь въ душитъ на своитѣ братя сѣселяни. За тази целъ решиха да възобновятъ селското читалище, отъ което само уставътъ сѣществува. Насрочиха публично събрание, на което за голѣмо съжаление не се яви никой. Тримата инициатори бѣха сломени като крѣхки листа отъ есенна слана. Скоро, обаче, тѣ се свързеха отъ първия ударъ и насрочиха втори пѣтъ събрание. Сжщата участъ ги сполетѣ и съ него. Трети пѣтъ вече младитѣ читалищни дейци решиха: вмѣсто да обявяватъ съ глашатай за събрание, при залѣзъ слънце, когато всички селяни се освободятъ отъ своитѣ дневни занятия, да